I naturen slår et stille hjerte, der banker for dyr, nær og fjerne
Smådyr graver i takt til musikken, og fuglene synger en glad natvise

Livet er den skrøbelige spire, som visner hen uden omsorg.
Livet er det smukke, det naturlige.
Uden de små ting, vil livet være uden betydning.
Uden sorgerne ville vi ikke kende glæderne.
Livet skal vi værne om.

Hjertet synger sin dunkende melodi,
skrevet af smerte, glæde og trang.
Det falske liv, at leve af mekanik,
forlænget jordeliv med hjertet bundet.
Grådighed og mani blandt dødelige folk,
gjorde at livet føltes så tomt.
Kvalt af desperation og enden var nær,
de opdagede at livet kun var værd,
Hvis de levede nu og til deres livs ende.
At bryde naturens gang, er menneskets største kende.

Hvad godt er at gøre, hvis ingen er hele?
Hvad vil det sige, for os og alle,
hvis hjertet selv ikke er uforfalsket?
Er naturen brudt eller er den omstøbt,
i en måde som bringer os frelse og sale?

Valget er vores, beslutning kan kun vi træffe.
Det naturlige eller pragten.
Nogle gange er det triste grå, det helende og trøstende.
Pragten kan ikke erstatte det uskyldige rene.

Den stille sang om naturen,
det forunderlige ved sangen,
der er en vemodig klang, som lover fred.